

Události posledních dní

IMPRESUM

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 4 2020

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant nad Ostravicí

Tel.: 00420 773 068 047
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz
redakce@zrajedoraje.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Pavel Grulich

Události posledních dní

Kazatel: Chris Buttery, kazatel sboru Sacramento Central Church

Základní verš:

Matouš 23,12:

„Kdož by pak sám se povyšoval, bude ponížen; a kdož by se ponížil, bude povýšen.“

Co je největší potřeba lidstva? Co potřebujeme nejvíce? Kdybychom byli hladoví, bylo by to jídlo. Kdybychom byli nemocní, potřebovali bychom lékaře a léky. A co bychom potřebovali, kdybychom byli samotní a opuštění? Potřebovali bychom lásku. Je tu však jedna věc, která nás možná víc než cokoli jiného, může provést všemi problémy života. Existuje něco, co způsobí, že se náš duch vznášší?

Všude na celém světě lidé zoufale hledají naději. Kdosi řekl: „To, čím je kyslík pro plíce, to je naděje pro lidského ducha.“

Naděje povznášší našeho ducha. Odvrací zrak od přítomnosti k tomu, co přijde. Naděje je svíčka v temnotě, voda v poušti, pokrm pro hladového. Naděje nám dává povzbuzení do budoucnosti. A Bible nám přináší tu největší a nejlepší naději ze všech.

V Tt 2,13 Titus nazval Ježíšův druhý příchod „požehnaná naděje“, to je naděje všech věků, a naděje křesťanů. Ježíš v J 14,1-3 řekl:

„Nermuť se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne věřte.
² V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou. Byť nebylo
tak, pověděl bych vám. ³ Jdu, abych vám připravil
místo. A když odejdu, a připravím vám místo, zase
přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem
já, i vy byli.“

Toto Ježíšovo zaslíbení bylo nadějí křesťanů po celé věky a staletí. Dokonce ještě dřív než Ježíš řekl tato slova, starozákonní proroci psali o Ježíšově druhém příchodu, o Jeho návratu. Jakou lepší nadějí bychom mohli mít, než vědět, že Ježíš znovu přijde? A o tom budeme dnes mluvit.

Slepí vůdcové

U Matouše 23 Ježíš pokračuje v rozpravě o Svém druhém příchodu, kterou začal v Mt 21,23.

U Matouše 23 Ježíš vyprávěl několik podobností, když odpovídal na lstivé otázky náboženských vůdců, kteří se ho snažili nachytat. Byla to koncentrovaná snaha přelstít Ježíše. Pokoušeli se o to, ale nepodařilo se jim to.

O velikonočním týdnu roku 31 po Kr., to bylo naposledy, kdy Ježíš učil v chrámu. Už brzy bude jíst poslední večeři v horní místnosti. Potom bude zrazen, odsouzen a ukřižován. Třetího dne pak bude vzkříšen.

Verše Mt 23,1-12 jsou určeny přímo učedníkům. Ve verších 13-33 Ježíš hovoří k zákoníkům a farizeům, kteří byli mezi posluchači.

V této kapitole postupně sílí nejhorlivější výtky a odsouzení, která kdy Ježíš vyslovil. Samozřejmě to učinil se záměrem probudit náboženské vůdce, aby unikli nepříznivému osudu.

Snažil se zlomit pouta, která lidi vázala k tradicím a k těm, kdo tyto tradice udržovali. Ježíš se jim snažil pomoci pochopit pravdu.

Někdy křesťané čtou tato Ježíšova slova a začínají tím, že si přečtou kárání a odsuzování. Začínají tím, čím Ježíš vlastně končil. Přečtou si, že Ježíš mluvil o farizeích jako o pokrytcích, ale nepřečtou si rozhovory, které měl s těmito náboženskými vůdci do té doby, ale až tři a půl roku poté, co začal svou službu. Ti, kdo by chtěli přijmout tuto metodu služby a svědectví – začnou tím, kde Ježíš skončil – budou výsledky vydávání svědectví tragické a povedou lidi pryč od Krista a od Pravdy.

Problémem náboženských vůdců bylo, že byli pokrytečtí (verš 3 je definice pokrytectví – pokrytci něco říkají, ale něco jiného dělají.)

Dalším problémem bylo odsuzování (v. 4)

Mt 23,1-12:

*„Tehdy Ježíš mluvil zástupům a učedníkům svým,
2 Řekl: Na stolici Mojžíšově posadili se zákoníci
a farizeové. 3 Protož všechno, což by koli rozkázali vám
zachovávat, zachovávejte a číňte, ale podle skutků*

jejich nečiníte; neboť praví, ale nečiní. ⁴ Svazují zajisté břemena těžká a nesnesitelná, a vzkládají na ramena lidská, ale prstem svým nechtějí ani pohnout.“ – Mluvil samozřejmě obrazně o jejich tradicích, a o všem, co nakládali na lidi.

Byli také pyšní (v. 5-7).

„⁵ Všecky pak své skutky činí, aby byli viděni od lidí. Rozšiřují zajisté nápisy své, a veliké dělají podolky plášťů svých,“ – nosili na čele a na zápěstí filakteria, kde měli zapsaný zákon. Brali doslovně to, co četli v Mojžíšově zákoně. Božím záměrem bylo samozřejmě, aby Zákon byl zapsán v mysli a v srdci, a aby dělali to, co od nich Bůh v Zákoně vyžadoval. Nikoliv, aby nosili filakteria lidem na odív.

Ježíš předkládal jiný model vedení, odlišný od toho, který se uplatňoval v té době – model, který se vyznačuje hlavně službou druhým a pokorou (v. 12).

Matouš 24,13-38. Ježíš vyslovil 8x „běda“. Slovo „běda“ představuje nadcházející smutek, neštěstí, a zkázu. Pokrytectví u náboženských vůdců se týká (1) jejich způsobu života, který bránil lidem, aby plně přijali Boží spravedlnost (v. 13 a 15); (2) zneužívání vdov a starších lidí (v. 14); (3) intriky při odevzdávání desátků. Tyto intriky popíraly základní slušnost (v. 23); (4) chlubili se vnějším vzhledem, zatímco uvnitř vládla zkaženost (v. 25-28); (5) chlubili se péčí o zemřelé proroky, zatímco plánovali smrt Božích služebníků a Božího syna (v. 29-36).

Ježíš nazval náboženské vůdce „slepci“. Dvakrát „slepí vůdcové“ (v. 16 a 24), dvakrát „blázni a slepci“ (v. 17 a 19). Mluvil samozřejmě o jejich duchovní slepotě. Židé se chlubili, že byli vůdci slepých a pohanů. A skutečně, vynakládali velké úsilí, aby získali novověrce (v. 15).

Avšak slepý člověk, který neví, kam jde, a chce vést slepého, si koleduje o problém. Lékem na duchovní slepotu je „mast k pomazání očí“, kterou nabízí Ježíš (Zj 3,18). Naneštěstí někteří zákoníci a farizeové si ji odmítli „koupit“ a byli ztraceni. To je varování pro církve i dnes!

Jak těžké bylo pro Ježíše vyslovit tato slova? Přemýšlejte o tom, co si s těmito lidmi už v minulosti prožil, a o Jeho nepomíjející lásce k nim.

Izajáš 63,7-10:

*„Milosrdenství Hospodinova připomínati budu,
a chvály Hospodinovy ze všeho, což učinil nám
Hospodin, i množství dobroty, kteréž dokazoval
k domu Izraelskému z veliké lítosti své, a z velikého
milosrdenství svého.⁸ Nebo řekl: Vždyť jsou lidem
mým, jsou synové, neučiní mi nevěrně. A protož byl
jejich spasitelem.⁹ Ve všelikém soužení jejich i on
měl soužení, a anděl přístojící jemu vysvobozoval je.
Z milování svého a z lítosti své on sám vykoupil je,
a pěstoval je, i nosil je po všechny dny věků.¹⁰ Ale oni
zpuřní byli, a zarmucovali Ducha svatého jeho; pročez
obrátil se jim v nepřítele, a sám bojoval proti nim.“*

Matouš 23,37:

„Jeruzaléme, Jeruzaléme, mordéři proroků, a kterýž kamenuješ ty, kteří byli k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromážďiti dítky tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste.“

To jsou slova ze zlomeného srdce, ze srdce plného nepopsatelné lásky ke Svému zbloudilému lidu.

Znamení času konce

Matouš 24,1-3:

„A vyšel Ježíš, bral se z chrámu. I přistoupili učedníci jeho, aby ukázali jemu stavení chrámové. ² Ježíš pak řekl jim: Vidíte-liž tyto všechny věci? Amen pravím vám: Nebude zůstaven tuto kámen na kameni, kterýž by nebyl zbořen. ³ A když se posadil na hoře Olivetské, přistoupili k němu učedníci soukromí, řekli: Pověz nám, kdy to bude, a které znamení příchodu tvého a skonání světa?“

Když odešel naposledy z chrámu, Ježíš a minimálně čtyři Jeho učedníci (Petr, Ondřej, Jakub a Jan – Mk 13,3) vyšli na Olivovou horu, odkud je vidět město a chrám.

Zde učedníci poukázali na to, jak nádherný je chrám. Josephus porovnal bílé kameny chrámu s krásou sněhem přikrytého

vrcholku hory a uvedl neuvěřitelné rozměry některých kamenů. Chrám byl stavěn 50 let a práce na celém komplexu dvorů a budov byla dokončena až roku 63 po Kr. – tedy 7 let předtím, než byl zničen armádou císaře Tita. Tady se učedníci zeptali Ježíše, kdy nastane konec světa a kdy se Ježíš vrátí. A právě zde Ježíš popsal, jaká znamení budou předcházet zničení Jeruzaléma a Jeho druhého příchodu. Ježíš ze soucitu spojil tyto dvě události dohromady, aby učedníci nebyli příliš ohromeni tím, co přijde na svět v posledních dnech.

Místní/světový princip: Ježíš nám poskytl klíč k výkladu prorocství Bible. V Jeruzalému viděl Ježíš svět, který směřuje k zániku. To, co se mělo stát Jeruzalému, to se stane i celosvětově. Někteří nazvali toto kázání malou „apokalypsou“. Ježíš přešel od doslovného Izraele, od chrámu, a od Říma, k duchovnímu Izraeli, chrámu a Římu. Pochopit tento princip je zásadní a nezbytně nutné pro studium prorocství knih Daniel a Zjevení, a uchrání nás od futuristického výkladu prorocství, které v podstatě obrací pořadí – od celosvětového k Palestině.

Matouš 24,4-14:

„I odpověděv Ježíš, řekl jim: Vizte, aby vás někdo nesvedl. ⁵ Nebo mnozí přijdou pod jménem mým, řeknou: Já jsem Kristus, a svedou mnohé. ⁶ Budete slyšati zajisté boje a pověsti bojů. Hleďte, abyste se nekormoutili; nebo musí to všechno býti; ale ne i hned bude konec. ⁷ Nebo povstane národ proti národu a království proti království, a budou hladové a morové a země třesení po místech. ⁸ Ale tyto všechny

věci jsou počátkové bolesti.⁹ A tehdy vydají vás v soužení, a budou vás mordovati, a budete v nenávisti u všech národů pro jméno mé.¹⁰ A tehdy se zhorší mnozí, a vespolek se budou zrazovati, a jedni druhých nenáviděti.¹¹ A mnozí falešní proroci povstanou, a svedou mnohé.¹² A že rozmnožena bude nepravost, ustydne láska mnohých.¹³ Ale kdož by setrval až do konce, ten spasen bude.¹⁴ A bude kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdy přijde skonání.“

Ježíš nám říká, že před Jeho příchodem se budou hojně vyskytovat svody (v. 4), Vyvstanou falešní kristové a falešní proroci (v. 5 a 11), budou války, hladomory, a zemětřesení na mnoha místech (6, 7). Vzroste bezzákonnost (v. 12). Avšak pokud vám někdo řekne, že to se dělo vždycky, připomeňte mu Ježíšova slova ve verši 8, která poukazují, že tyto věci budou stále častější, čtenější a intenzivnější, jako porodní bolesti.

Znamení jako války, hladomory, nemoci, a zemětřesení mohou vypadat jako zdrcující, ale Ježíš řekl, že to jsou znamení, která nám říkají, že se blížíme k domovu. Přibližuje se Ježíšův návrat. Víc než kdy jindy budeme nyní potřebovat vytrvalost a Boží milost.

Matouš 24,13:

„Ale kdož by setrval až do konce, ten spasen bude.“

Pád Jeruzaléma

Matouš 24,15:

„Proto když uzříte ohavnost zpuštění, předpověděnou od Daniele proroka, ana stojí na místě svatém, (kdo čte, rozuměj)“

Tato věta se vyskytuje u Daniele třikrát (9,27; 11,31; 12,11). U Židů byly „modly“ nebo „pohanské symboly“ označovány jako „ohavnost“ (1Kr. 11,5.7; 2Kr. 23,13; atd.), nebo něco pohoršujícího z náboženského úhlu pohledu (Ex 8,26). Paralelní text u Lukáše uvádí: *„Když pak uzříte obležený od vojska Jeruzalém, tehdy vězte, že se přiblížilo zkažení jeho.“* (L 21,20) To samozřejmě poukazuje na zničení Jeruzaléma, k němuž došlo v roce 70 po Kr., kdy byly symboly Římanů v okolí chrámu.

Ježíš také hovoří o papežském Římu a jeho pokusu zničit duchovní Židy během soužení v době temna (Mt 24,21.22). Podle Daniele bude ohavnost zpuštění trvat až do doby konce, tedy doby, která začala v roce 1789 (srov. Da 12,7-9, proroctví 1260 dnů/let). Kromě toho budou mít Ježíšova slova i jinou aplikaci v době konce, kdy Babylon „matka smilnic a ohavností země“ (Zj 17,5 ČSP) a králové země se spojí, aby vyplnili Boží lid vynucováním znamení šelmy – což je vrcholná ohavnost, která ruší Boží svatý den, sobotu, a znesvěť ji tím, že ji přesune na jiný den.

Matouš 24,16-22:

„Tehdáž ti, kteříž by byli v Judsku, necht' utečou na hory. ¹⁷ A kdo na střeše, nesestupuj, aby něco vzal z domu svého. ¹⁸ A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucha svá. ¹⁹ Běda pak těhotným a těm, kteréž kojí v těch dnech. ²⁰ Proto modlete se, aby utíkání vaše nebylo v zimě aneb v svátek. ²¹ Nebo bude tehdy soužení veliké, jakéhož nebylo od počátku světa až do té chvíle, aniž kdy potom bude. ²² A kdyby nebyli ukrácení dnové ti, nebyl by spasen žádný člověk. Ale pro vyvolené ukrácení budou ti dnové.“

Josephus uvedl, že při zničení Jeruzaléma zahynul 1 milion Židů a dalších 97.000 bylo odvedeno do zajetí. Avšak Římané během obléhání nakrátko odešli od Jeruzaléma, a mezitím všichni křesťané utekli a říká se, že ani jeden z nich nepřišel o život. Jejich útočištěm se stala Pella, město v podhůří, východně od řeky Jordán. Brzy nastane doba, kdy Boží lid bude muset udělat totéž:

„Není daleko doba, kdy podobně jako učedníci budeme nuceni hledat útočiště na pustých a osamělých místech. Jako pro křesťany v Judsku bylo obležení Jeruzaléma římským vojskem signálem k útěku, tak pro nás bude výstrahou, když si část USA přisvojí moc zákonem vynucovat svěcení papežského dne odpočinku. To bude signál k opuštění velkých měst, k přípravě na odchod i z menších měst a k hledání domova v ústraní hor.“ (5T 464.465; LDE 121)

Druhý příchod Ježíše Krista

V posledních dnech budou bujet a rozmáhat se svody. Ježíš nás varuje čtyřikrát ve stejném kázání, abychom se nedali svést. Obzvláště nás však varuje ohledně svodů ve čtyřech oblastech týkajících se Jeho návratu: 1) Způsobu Kristova příchodu, 2) doby Kristova příchodu, 3) Postoje křesťanů k Jeho příchodu, a 4) Odpovědnosti křesťana při očekávání na Jeho příchod.

1) Způsob příchodu – O způsobu Svého příchodu Ježíš říká jasně Svým učedníkům, že přijde osobně, viditelně, slyšitelně a s mocí.

Matouš 24,23-27:

„Tehdy řekl-li by vám kdo: Aj, tuto je Kristus, aneb tamto, nevěřte. ²⁴ Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činiti budou divy veliké a zázraky, tak že by svedli, (by možné bylo), také i vyvolené. ²⁵ Aj, předpověděl jsem vám. ²⁶ Protož řeknou-li vám: Aj, na poušti jest, nevycházejte. Aj, v skrýších, nevěřte. ²⁷ Nebo jakož blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, tak bude i příchod Syna člověka.“

Ježíš nepřijde tak, že o tom nebude nikdo vědět.

Matouš 24,30.31:

„Tehda se ukáže znamení Syna člověka na nebi, a tehdy budou kvílit všechna pokolení země, a uvidí Syna

člověka přicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slávou velikou. 31 Kterýž pošle anděly své s blasem velikým trouby, i shromáždí vyvolené jeho ode čtyř větrů, a od končin nebes až do končin jejich.“

Viz také:

1Tes 4,16.17:

„Nebo sám ten Pán se zvukem ponoukajícím, s blasem archanděla a s troubou Boží sestoupí z nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve. ¹⁷ Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětrí, a tak vždycky se Pánem budeme.“

Žalm 50,3:

„Běře se Bůh náš, a nebude mlčet; oheň před ním vše zžírat bude, a vůkol něho vichřice náramná.“

Zjevení 1,7:

„Aj, běře se s oblaky, a uzří jej všeliké oko, i ti, kteříž ho bodli; a budou plakati pro něj všechna pokolení země, jistě. Amen.“

Bud'te bdělí

2) Ježíš nás nevaruje před nenadálými, nečekanými událostmi, ale před zvyšující se frekvencí a intenzitou událostí.

Mt 24,32.33:

„Od stromu pak fíkového naučte se podobenství tomuto: Když již ratolest jeho omladne, a listí se pučí, porozumíváte, že blízko je léto. ³³ Také i vy, když byste uzřeli toto všechno, vězte, že blízko je a ve dveřích.“

Ježíš nikdy nechtěl, abychom byli zaskočeni a nepřipraveni setkat se s Ním, když se vrátí. Musíme však věnovat pozornost znamením, abychom poznali blízkost Jeho příchodu.

Mt 24,36:

„O tom pak dni a hodině té žádný neví, ani andělé nebesí, jediné sám Otec můj.“

3) Postoj – Na konec často pohlížíme se strachem a hrůzou, jako na něco, čemu bychom se chtěli vyhnout.

Lk 21,27.28:

„A tehdy uzří Syna člověka, an se béře v oblaci s mocí a slávou velikou. ²⁸ A když se toto počne dít, pohlédte a pozdvihněte hlav svých, protože se přibližuje vykoupení vaše.“

Jsme vyzváni, abychom pohlédli vzhůru a věděli, že naše vykoupení je blízko. Nemáme si kousat nehty a panikařit, zoufale se bát během těchto posledních dnů, ale máme mít naději. Pokud jsme přijali Ježíše jako svého Spasitele a Pána, ať už před dvaceti lety, nebo dnes, pak můžeme a musíme mít naději!

4) Povinnost – Ježíš vyprávěl čtyři příběhy, které znázorňují postoj a činnost svatých těsně před Jeho příchodem. Vyjmenovává to, co je charakteristické pro ty, kdo očekávají a těší se na Jeho příchod. Jsou to ti, kdo 1) vytrvají až do konce (v. 13); budou přinášet svědectví o moci evangelia (v. 14); 3) budou věrní, moudří a budou vědět, jak dávat chléb v pravý čas (v. 45) – to je ukázáno v podobenstvích o věrném a moudrém služebníkovi, o 10ti družičkách, o člověku, který dal úkoly svým služebníkům a o ovcích a kozlech.

Výzva:

Matouš 24,44:

„Protož i vy buďte hotovi; nebo v tu hodinu, ve kterou se nenadějete, Syn člověka přijde.“

Zatímco očekáváme návrat našeho Pána, máme trpělivě vyčkávat, vyhlížet a pracovat. Existuje něco důležitějšího?

*Ale kdož by setrval až do
konce,
ten spasen bude.*

Matouš 24,13

*Protož i vy buďte hotovi;
nebo v tu hodinu,
ve kterou se nenadějete,
Syn člověka přijde.*

Matouš 24,44